

споживати товари в межах об'єднання країн та не направляти в інші країни сировину для переробки.

МК ЄС розрізняє два види транзиту: зовнішній і внутрішній. Зовнішній транзит - переміщення товару третьої країни з одного пункту в інший у межах митної території ЄС. Внутрішній транзит - переміщення товару суб'єкта ЄС з одного пункту в інший у межах митної території ЄС через територію третьої країни без зміни митного статусу товару.

Для того щоб для товару був затверджений той чи інший митний режим потрібно подати декларацію щодо віднесення товару до того чи іншого режиму, разом з пред'явленням товару на митниці. Це не стосується випадків транзиту чи тимчасового імпортування, а також декларування товару на нерегулярній основі, а також якщо інше не передбачено двосторонніми угодами держав членів ЄС з третіми країнами, декларант повинен бути резидентом ЄС (ст. 111 МК ЄС).

Митний кодекс України відрізняється від Митного кодексу Європейського Союзу також тим, що на наш погляд, більш чітко розмежовує поняття митних процедур від поняття митних режимів, тобто митних операцій, що є умовою переміщення товарів через митний кордон.

Таким чином, підсумовуючи все вище викладене, можна зробити висновок, що система митних режимів ЄС та України має деякі схожі ознаки, але є положення які відрізняються наприклад існують відмінності в структурі, а також в розміщенні та обсягах матеріалів щодо певних правових режимів які поширюються на випадки переміщення або зберігання товарів і предметів, тому для інтеграції нашої держави в Європейське співтовариство є об'єктивна необхідність удосконалення та приведення наших нормативно правові актів у відповідність з Європейськими, але слід також розуміти, що поряд з цим необхідно також відстоювати свої національні інтереси.

Список використаної літератури:

1. Курило Т.В. Митне право України: Навчальний посібник. / Т. В. Курило. - Львів: Новий світ-2000, 2007. - 240 с.

2. Соіспції Regulation (EEC) no № 450\2008 esablishing the Community Customs Code [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/glossary/customs/index_en.htm

3. Митний Кодекс України від 13 березня 2012 року № 4495-VI [Електронне джерело] - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4495-17/print1389943424100131>

Працевлаштування молоді в Україні : проблеми та шляхи їх вирішення

Бакал А.А. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: завідувач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Мозоль Н.І.**

Молодь є головною рушійною силою сучасного суспільства та водночас - однією з найбільш вразливих категорій економічно-активного населення. Завдяки високому інтелектуальному потенціалу, мобільності та гнучкості молоді люди мають можливість впливати на суспільний прогрес, визначаючи майбутнє суспільства, держави та світового співтовариства. Тому одним з перспективних напрямків залучення молоді в суспільні процеси країни є забезпечення молоді робочими місцями.

Структурні зрушення, що відбуваються на сучасному етапі, у комплексі складних соціально-економічних проблем України, призводять до істотних негативних змін на ринку праці, у тому числі появи значних обсягів безробіття, соціальної незахищеності

окремих категорій населення, зокрема молоді. Виходячи на ринок праці, після закінчення навчання молодь стикається з найбільшою проблемою - це реалізація свого трудового потенціалу. З кожним роком вимоги до робітників з боку роботодавців зростають і молодим людям без стажу та досвіду роботи влаштуватись стає все складніше.

Забезпечення задовільного рівня зайнятості молоді на сьогодні виступає одним із пріоритетних завдань розвитку держави. Адже саме молодь є найактивнішою частиною працездатного населення. Лише з урахуванням динаміки рівня її зайнятості можна розробляти соціально-економічні прогнози розвитку країни на довготривалу перспективу. Проблема зайнятості молоді становить інтерес багатьох науковців світу. Проте в Україні вона актуалізується в середньому раз на п'ять років. Це зумовлено необхідністю ухвалення державних програм щодо підтримки та сприяння розвитку цієї категорії населення.

Проблеми молоді на ринку праці обумовлені певними особливостями соціального стану і трудової поведінки: досить високим освітнім рівнем; низькою адаптованістю та вразливістю щодо навколишнього економічного й соціального середовища; підвищеними вимогами щодо працевлаштування (престижу, заробітку), до змісту, характеру і умов праці; високою професійною і територіальною мобільністю, що зумовлена неусталеністю та слабкістю економічних і соціальних зв'язків молоді людини [3, с.36].

Молодь більше піддається і зовнішнім, і внутрішнім впливам щодо ситуації із забезпеченням її зайнятості як продуктивнішої частини населення. Спостерігається така ситуація, що в умовах нестабільності молоді робітничі кадри можуть бути скороченими з підприємств через брак відповідного досвіду (до 10-20%), працівники фінансових установ - через зменшення обсягу операцій та зниження рівня доходу (до 9-12%), менеджери середньої ланки - через оптимізацію організаційних структур суб'єктів господарювання, що пов'язано із уповільненням темпів ділової активності (до 8-10%), працівники держапарату - через проголошення Президентом України скорочення чисельності держапарату, в тому числі по Секретаріату на 20% тощо [1, с.51].

Безробіття призводить до негативних соціальних та економічних наслідків. Соціальні наслідки безробіття викликають напруження в суспільстві, оскільки незайняті є нестабільною категорією населення. Професійна дискваліфікація молоді у стані тривалого безробіття зменшує їх конкурентоспроможність, що є причиною ускладнень при подальшому працевлаштуванні, зниження якості робочої сили та продуктивності суспільного виробництва. Як наслідок, у безробітній молоді знижується мотивація до суспільно корисної праці.

У процесі пошуку роботи безробітна молодь стикається із певними психологічними труднощами. Їхньою причиною є відсутність в особи внутрішньої готовності до активних дій, невміння змінити попередні установки, мотивація поведінки в нових ринкових умовах [2, с.30].

Невирішені проблеми працевлаштування молоді призводять до зростання безробіття та зниження рівня життя; поширення пасивних (утриманство), нерегламентованих (тіньова зайнятість) і деструктивних (кримінал) моделей поведінки; спонукають до зовнішніх трудових міграцій; спричиняють психологічні зміни (втрату мотивації до праці, зміну структури ціннісних орієнтацій і падіння престижності легальної зайнятості).

Держава поки що неспроможна вирішувати всі проблеми самотужки. Тому всім громадським об'єднанням варто працювати над цими питаннями та проблемами і шукати ефективні форми їх вирішення і лише створивши в Україні сприятливе підприємницьке середовище ми вирішимо багато важливих проблем, у тому числі і для розвитку економічної активності молоді, та реалізації свого трудового потенціалу.

Отже, сформувавши чітке уявлення про стан зайнятості та безробіття на території України, є можливість виявити основні проблеми, що викликають молодіжне безробіття:

- високий рівень безробіття є наслідком світової економічної кризи;

- сьогоднішня молодь досить неактивна, тобто не бажає шукати роботу, але вони могли б приєднатися до робочої сили, якби відчували перспективи поліпшення економічної ситуації або власної зайнятості;
- нездатність молодих спеціалістів та роботодавців знайти спільну мову;
- послаблення державного контролю за працевлаштуванням та розподілом молодих спеціалістів;
- відсутність прогнозування державою потреб економіки у спеціалістах з вищою освітою. Тому на ринку праці виникають диспропорції попиту й пропозиції дипломованих фахівців.

Виходячи з вище сказаного, можна визначити основні напрями щодо зменшення безробіття та підвищення рівня працевлаштування молоді:

- підтримувати ініціативу молоді щодо професійної підготовки та працевлаштування на регіональному рівні та рівні навчальних закладів;
- надавати інформацію щодо перспектив кар'єрного росту молодих працівників;
- проводити кваліфікованими фахівцями центрів зайнятості та працівниками агенцій працевлаштування і кадрових служб підприємств навчально-практичні заходи сприяння працевлаштуванню молоді;
- організовувати стажування молодих фахівців на виробництві;
- зосередити увагу на проведенні маркетингових досліджень ринку праці і попиту, з метою визначення спеціальностей, професійних навиків та рівня кваліфікації, якими повинні володіти випускники та включити їх до переліку головних завдань учбових закладів;
- напрацьовувати ефективну державну політику щодо працевлаштування молоді.

Таким чином, чинниками успішного працевлаштування молоді в сучасних умовах є отримання знань у сфері регулювання ринку праці, норм законодавства у сфері працевлаштування, знань і навичок написання резюме, основ само маркетингу на ринку праці, знання основ комунікації та самореалізації у виробничому середовищі. З урахуванням запропонованих заходів рівень молодіжного безробіття як в регіоні, так і в цілому в країні може бути знижено.

Список використаної літератури:

1. Богоявленська Ю.В. Адміністративно-правові механізми управління зайнятістю молоді в Україні в умовах фінансової кризи // Економіка та держава. - 2012. - №3. - С.44-54
2. Гаркавенко Н. Напрями вдосконалення політики зайнятості населення у ринкових умовах // Україна: аспекти праці. - 2011. - №6. - С.26-32
3. Державне регулювання економіки: Навч. посіб./ С.М. Чистов, А.Є. Никифоров та ін. - Вид. 2-ге, доопрац. і допов. - К.: КНЕУ, 2010. - 440с.

Класифікаційні категорії в адміністративно-деліктному праві

Савлук К.С. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Лазаренко Л.А.**

Класифікаційні категорії, методи і процедури широко застосовуються у наукових дослідженнях для вирішення самих різних пізнавальних завдань. Коректно проведена класифікація, як показує історія науки, одночасно: а) підсумовує попередні здобутки відповідної галузі пізнання; б) відкриває нову сторінку її розвитку.

Класифікація адміністративних правопорушень - це їх поділ на групи (категорії) у залежності від того чи іншого критерію. Метою такого поділу є їх систематизація і